Tilki ve Küçük Kaplumbağa
Jane MEADOW

Tilki ve Küçük Kaplumbağa

Jane MEADOW

Eğrelti otları ve çiçeklerle dolu güneşli bir ormanda Finn adında genç bir tilki yaşardı. Kızıl-turuncu tüyleri sonbahar yaprakları kadar parlaktı ve beyaz uçlu kuyruğu enerjiyle sallanıyordu. Finn hızlı koşmayı, kütüklerin üzerinden atlamayı ve kelebekleri kovalamayı severdi. Her sabah rüzgârla yarışır ve hep kazanırdı. 'Ben ormandaki en hızlı tilkiyim!' diye sevinçle bağırırdı, kehribar rengi gözleri ışıldardı.

Bir sabah Finn, göletin yanında küçük bir kaplumbağa gördü. Yosun yeşili kabuğunda sıcak kahverengi desenler vardı ve boynunda küçük mavi bir boyunbağı bağlıydı. Birer birer sağlam adımlarla yavaşça ilerliyordu. 'Merhaba!' dedi Finn. 'Ben Tilly,' dedi kaplumbağa gülümseyerek. 'Yarışmak ister misin?' diye sordu Finn. Tilly yumuşak kahverengi gözlerini kırpıştırdı. 'Deneyebilirim,' dedi usulca.

Devrilmiş bir dalın yanında, başlangıç çizgisinde durdular. 'Hazır, dikkat, başla!' diye bağırdı Finn. Turuncu bir şimşek gibi fırladı. Tilly kısa bacaklarını zorlayarak ağır ağır yürüdü. Büyük meşeye vardığında Finn çoktan oradaydı ve patisiyle yere vuruyordu. 'Sen çok hızlısın,' dedi Tilly biraz üzgün. Finn'in kulakları düştü. Yeni arkadaşının üzgün olmasını sevmemişti.

Finn yeniden yarışmak istedi ama Tilly hâlâ nefes nefeseydi. 'Üzgünüm,' dedi. 'Kabuğum ağır, bacaklarım kısa.' Finn onun sevecen yüzüne baktı ve göğsünde bir sızı hissetti. 'Belki yarış bizim için en iyi oyun değil,' dedi. Tilly başını salladı. 'Keşke birlikte bir şeyler oynayabilsek.' Finn'in kuyruğu umutla sallandı.

O gece Finn, yeşil bez çantasıyla ininde oturdu. Tilly'yi ve onun yavaş, düzenli adımlarını düşündü. Sonra aklına bir ateş böceği gibi bir fikir geldi. 'Bir hazine avı!' diye fısıldadı. 'Yavaşça gidip ipuçlarını birlikte bulabiliriz.' Yapraklara küçük notlar yazdı ve ormanın dört bir yanına sakladı. Kehribar rengi gözleri heyecanla parladı.

Ertesi sabah Finn, Tilly'yi göletin yanında buldu. 'Bir sürprizim var,' dedi ve ona bir yaprak notu uzattı. 'Bu bir hazine avı, sadece ikimiz için. İpuçlarını takip edeceğiz ve senin hızında gideceğiz.' Tilly'nin kırışık gülümsemesi iyice genişledi. 'Gerçekten mi? Yavaş gitmek senin için sorun değil mi?' Finn başını salladı. 'Hiç de değil. Birlikte keşfetmek en güzel kısmı.'

İlk ipucu şöyleydi: 'Suyun şıpırdadığı, nilüfer yapraklarının yüzdüğü yerde, tümsekli bir teknenin yanında bir ipucu ara.' Tilly'nin gözleri parladı. 'Gölet!' dedi. Suyun kenarına yürüdüler ve Finn, Tilly acele etmeden ilerlerken bekledi. Bir nilüfer yaprağının altında, üzerine ok çizilmiş pürüzsüz bir çakıl taşı buldular. 'Buldum!' diye sevindi Tilly, Finn de patilerini çırptı.

Ok, yaşlı meşe ağacını gösteriyordu. 'Hadi gidelim,' dedi Finn ama önden koşmadı. Tilly'nin yavaş adımlarına uydu ve daha önce hiç görmediği mantarları, böcekleri fark etti. 'Sen çok şey görüyorsun,' dedi Finn. Tilly gülümsedi. 'Yavaş gözler küçük şeyleri yakalar.' Yol boyunca yürüdüler; büyük meşenin dalları onları yeşil bir şemsiye gibi gölgeledi.

Meşenin köklerinde, bir kovukta ikinci bir ipucu vardı: 'Dikenli bir yerde böğürtlenlerin büyüdüğü yerde, yakalaması eğlenceli parlak bir şey bul.' Tilly uzun uzun düşündü. 'Böğürtlen çalıları!' dedi. Oraya doğru yürüdüler ve Finn dikenli dalları dikkatle araladı. Orada, bir kurdeleyle bağlanmış küçük bir pirinç çıngırak vardı. 'Çalıyor!' diye güldü Tilly ve onu hafifçe salladı.

Çıngırağa bir not bağlıydı: 'Şırıldayan derenin sesini takip et, gizli bir köşede bir hazine bekliyor.' Finn ve Tilly kulak verdiler. Dere yakınlarda şırıldıyordu. Kıyısı boyunca yürüdüler ve Finn suda kıvırıp duran küçük balıkları gösterdi. 'Yolu seçme sırası sende,' dedi. Tilly gururla önden gitti, mavi boyunbağı dalgalanıyordu.

Derenin kıvrımında, düz bir taşın üzerinde küçük ahşap bir kutu duruyordu. Finn onu yavaşça açtı. İçinde iki pürüzsüz taş vardı: biri Finn'in tüyleri gibi turuncu, diğeri Tilly'nin kabuğu gibi yeşil. 'Birbirine uyuyorlar!' dedi Tilly ve onları yan yana bastırdı. Finn gülümsedi. 'Bu bir dostluk hazinesi. Her birimizde bir parçası var.' Taşın üzerine oturup suyun dansını izlediler.

Tilly, Finn'e baktı. 'Keyif alabileceğim bir av hazırladığın için teşekkür ederim. Her adımda beni bekledin.' Finn başını salladı. 'Bana nasıl yavaşlayacağımı gösterdiğin için teşekkür ederim. Bugün koşarken gördüğümden çok daha fazlasını gördüm.' Pirinç çıngırağı ona verdi. 'Bu senin. Böylece her zaman bir dostunu çağırabilirsin.' Tilly onu boyunbağına bağladı.

O günden sonra Finn ve Tilly sık sık birlikte keşfe çıktılar. Bazen Finn rüzgârla tek başına yarıştı ama her zaman geri dönüp Tilly'yle yürüdü. Yeni ipuçları buldular ve her mutlu keşfi paylaştılar. Finn sabrın dostluğu tatlılaştırdığını öğrendi, Tilly ise yavaş olmanın tamamen sorun olmadığını öğrendi. Kahkahaları, küçük pirinç çıngırak gibi ormanda yankılandı.

Güneşli bir öğleden sonra, eşleşen taşlarıyla göletin yanında oturdular. 'En sevdiğin hazine hangisiydi?' diye sordu Tilly. Finn düşündü. 'Çıngırak güzeldi, taşlar da özel. Ama en güzel hazine sensin—nasıl hareket ettiğime saygı duyan ve yanımda keşfetmeyi seven bir dost.' Tilly'nin kırışık gülümsemesi ışıldadı. 'Ben de,' dedi. 'Ben de.'

Ormandaki canlılar onları sık sık yürürken görürdü; biri hızlı, biri yavaş ama her zaman birlikte. Finn'in yeşil çantasında yeni ipuçları vardı ve Tilly'nin çıngırağı usulca çınlıyordu. Dostluğun yetişmekle ilgili olmadığını biliyorlardı; beklemek, paylaşmak ve yoldan keyif almakla ilgiliydi. Ve sessiz ormanda iki dost, hepsinden büyük hazineyi buldu.

Yani bir gün kızıl bir tilkiyle yeşil bir kaplumbağanın eğrelti otları arasında dolaştığını görürseniz, durun ve merhaba deyin. Belki sizi de yavaş bir hazine avına davet ederler. Çünkü Finn ve Tilly, nezaketin ve sabrın her macerayı tatlılaştırdığını ve gerçek dostların nasıl hareket ettiğinize saygı duyduğunu öğrendiler—ister rüzgâr gibi koşun, ister kaplumbağa gibi yürüyün.